

Hoewel de scholen nog steeds dicht zijn, gaat het leven voor de docenten door. Twee docenten hebben in de afgelopen maanden besloten om te stoppen. Met pensioen gaan, noemen ze het hier, hoewel het duidelijk is dat één van hen nog niet erg oud is. Naar leeftijd vragen is hier onbeleefd, dus dat doe ik maar niet. In elk geval is het duidelijk dat hij heeft besloten te stoppen met lesgeven en naar een ander deel van het land te gaan.

Eén van de collega's besluit dat we hen niet zomaar kunnen laten vertrekken. En dus wordt er een afscheidsfeestje georganiseerd. Vanuit de school is daar geen geld voor, maar we leggen allemaal wat bij elkaar en kunnen zo toch gepast afscheid nemen. Het is leuk om weer op school te zijn. Ik ben er de afgelopen maanden niet geweest. Het is goed om de collega's weer te zien en de vertrouwdheid te ervaren. Voor het feestje zijn alle medewerkers uitgenodigd. Ook dat is mooi. Geen onderscheid in positie. Of je nu docent, kok of bewaker bent: iedereen is welkom. Dat is niet altijd zo in Uganda. Uiteraard zit de directrice wel op een speciale plaats. Dat hoort zo hier.

Een aantal dove collega's is ook aanwezig. Eerst tolkt een collega voor hen. Maar blijkbaar werd zij moe. Eén van de doven komt naar me toe: zou ik het kunnen overnemen? Ik heb weleens vaker voor ze getolkt. Het is voor mij nog steeds wat improviseren, want mijn woordenschat in Ugandese Gebarentaal schiet tekort. Maar dat de doven zelf aan mij vragen of ik kan tolken, doet me goed. Blijkbaar begrijpen ze mijn mix van Ugandese, Nederlandse en geïmproviseerde gebaren.

Het is leuk om weer te tolken. En het gaat prima, tot één van de collega's niet in het Engels spreekt, maar in Luganda. Dan neemt een collega het over.

Alle collega's spreken hun waardering uit over de vertrekkende docenten. Eén van de dove docenten vertelt hoe zij vroeger hier op school heeft gezeten en nog les heeft gehad van één van hen. Hoe belangrijk hij voor haar is geweest. Wat mooi om zo te mogen vertrekken. Om te mogen weten dat je iets hebt betekend voor de volgende generatie. Wat een mooi resultaat om te kunnen zien dat één van je leerlingen nu zelf docent is op de school.

Wat dat betreft sta ik – in elk geval wat betreft mijn werk in Uganda – nog maar aan het begin. Wat zou het mooi zijn als ik ooit op zo'n manier kan terugkijken op mijn werk!

Mijn naam is Famke (Nakimuli) Wildeman, 41 jaar, en tolk Nederlandse Gebarentaal. Sinds de zomer van 2016 woon ik in Uganda. Ik werk daar als vrijwilliger op een dovenschool, Uganda School for the Deaf in Ntinda, in de hoofdstad Kampala. Ik geef les en ik zoek sponsors voor dove kinderen uit armere gezinnen. Ook onderhoud ik contacten met de tolken Gebarentaal.

© Doof.nl